

§ 46. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje:

- 1) cenę biletu kolejowego II klasy pociągu osobowego, a jeżeli nie ma połączenia kolejowego — cenę biletu autobusowego lub na przejazd statkiem;
- 2) koszt przejazdu innymi środkami lokomocji, jeżeli zachodzi konieczność ich użycia — w wysokości ustalonej na podstawie obowiązujących taryf (cenników);
- 3) cenę biletu najtańszego z miejskich środków komunikacyjnych (tramwaje, trolejbusy, autobusy) lub koszt przejazdu dorożką albo taksówką, jeżeli stan zdrowia osoby wezwanej wymagał użycia tego środka lokomocji.

§ 47. Utracony zarobek podlega zwrotowi na podstawie zaświadczenia zakładu pracy stwierdzającego fakt utraty zarobku oraz jego wysokość. Jeżeli osoba wezwana utraciła tylko część zarobku dziennego, należy zwrócić tylko odpowiednią część zarobku. Wysokość zwrotu nie może przekraczać kwoty 50 zł za dzień pracy i nie może być niższa niż stawne (§ 48).

§ 48. 1. Stawne wypłaca się osobom wezwany, jeżeli nie przysługuje im zwrot utraconego zarobku i jeżeli pobyt w miejscowości stanowiącej siedzibę organu, do którego zostały wezwane, trwał łącznie z podróżą w obie strony dłużej niż 12 godzin. Wysokość stawnego wynosi 9 zł za dzień (dobę). Jeżeli pobyt osoby wezwanej trwał dłużej niż dobę, czas ponad 8 godzin liczy się za całą dobę.

2. W razie konieczności noclegu osoby wezwanej w miejscowości, o której mowa w ust. 1, zwraca się koszt noclegu w wysokości 9 zł.

Rozdział VIII.

Przepisy końcowe.

§ 49. Do postępowania w sprawach świadczeń określonych w niniejszym rozporządzeniu mają ponadto odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu administracyjnym, dotyczące:

- 1) wyłączenia pracownika,
- 2) protokołów i adnotacji w aktach,
- 3) obliczania i zachowania terminów,
- 4) postępowania wyjaśniającego,
- 5) sprostowania oraz wyjaśnienia decyzji,
- 6) postanowień egzekucyjnych i karnych.

§ 50. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają trybu postępowania w sprawach świadczeń osób zamieszkałych za granicą, uregulowanego w drodze porozumień międzynarodowych.

§ 51. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie wykonania dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Monitor Polski Nr A-70, poz. 874) oraz instrukcja Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1954 r. w sprawie kierowania do komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatępienia osób ubiegających się o zaopatrzenie inwalidów wojskowych oraz przyznawania im zaopatrzeń pieniężnych (Monitor Polski z 1955 r. Nr 24, poz. 248).

§ 52. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *St. Zawadzki*

394

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 listopada 1959 r.

dotyczące ratyfikacji przez Sudan Konwencji (nr 2) w sprawie bezrobocia, przyjętej w Waszyngtonie dnia 28 listopada 1919 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 4 Konwencji (nr 2) w sprawie bezrobocia, przyjętej w Waszyngtonie dnia 28 listopada 1919 r. (Dz. U. z 1925 r. Nr 54,

poz. 364), została zarejestrowana dnia 18 czerwca 1957 r. ratyfikacja przez Sudan powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

395

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 28 listopada 1959 r.

w sprawie ratyfikacji przez Kanadę Konwencji o obywatelstwie kobiet zamężnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego 1957 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 4 § 2 Konwencji o obywatelstwie kobiet zamężnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego 1957 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 56, poz. 334), Kanada złożyła dnia 21 paź-

dziernika 1959 r. Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *w z. J. Winiewicz*